

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 167

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 martie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
269. — Decret privind acordarea Drapelului de luptă Direcției Generale Protecție Corespondență Clasificată și Obiective	2	86. — Decizie privind numirea domnului Dragoș Doroș în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală	11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 891 din 17 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi coroborate cu cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2–6	37. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Direcției generale logistice, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 73/2015	12–14
Decizia nr. 896 din 17 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	6–8	368. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor pentru aprobarea derogării în scop științific pentru unele specii de pești	15–16
Decizia nr. 900 din 17 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011	9–11		

DECRETE**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind acordarea Drapelului de luptă Direcției Generale
Protecție Corespondență Clasificată și Obiective**

În temeiul prevederilor art. 92 și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,
având în vedere propunerea directorului Serviciului Român de Informații,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă Drapelul de luptă Direcției Generale Protecție Corespondență Clasificată și Obiective.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 martie 2016.
Nr. 269.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 891**

din 17 decembrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza întâi coroborate
cu cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului
de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv
în perioada regimului comunist în România**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 coroborate cu cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Doina Maxim în Dosarul nr. 32.761/3/2014/a1 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 512D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, doamna avocat Mirela Dojană, din cadrul Baroului București, în calitate de apărător ales, cu delegație depusă la dosarul cauzei. Se constată lipsa părții Municipiul București, citat prin Primarul general. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autoarei excepției, care solicită admiterea acesteia, reiterând cele susținute prin intermediul motivării scrise a excepției, precizând însă că înțelege să nu mai facă referire la raportarea criticii la cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, ci doar la prevederile art. 16, 21 și 53 din Legea fundamentală.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, considerând că se critică modul în care legiuitorul soluționează anumite probleme de drept, în care este reglementată problema de drept în materie, în concret. Precizează că este vorba despre situații juridice distincte, care au soluții legislative diferențiate. Apreciază că prin textele de lege criticate nu este încălcat principiul egalității în fața legii și nici nu este îngrădit accesul liber la justiție, care nu este un drept absolut.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 124A din 4 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 32.761/3/2014/a1, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 coroborate cu cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Doina Maxim în Dosarul nr. 32.761/3/2014 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă având ca obiect cererea de obligare a Municipiului București, prin Primarul general, la soluționarea unei notificări formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Curtea Constituțională a fost sesizată prin decizia prin care Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a admis recursul formulat împotriva încheierii prin care Tribunalul București — Secția a III-a civilă a respins, ca neîntemeiată, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor menționate din Legea nr. 165/2013.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispozițiile legale prin care unitățile deținătoare ale imobilelor ce fac obiectul Legii nr. 10/2001 sunt repuse în termenul de soluționare a notificărilor, în sensul de a li se mai acorda un nou termen în funcție de numărul de notificări pe care le mai au de soluționat, sunt neconstituționale. Precizează că persoanelor care aveau înregistrate dosare pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 nu li se aplică aceste texte, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 88 din 27 februarie 2014. În schimb, față de cei care au introdus acțiunea după acest moment, se invocă excepția prematurității cererii. Aceasta constituie o încălcare a principiului egalității în fața legii în ce privește persoanele îndreptățite în temeiul Legii nr. 10/2001. Arată că introducerea unei acțiuni în justiție pentru obligarea unității deținătoare să soluționeze notificarea nu reprezintă o obligație legală, ci fiecare persoană, în funcție de diligența sa, urmează să formuleze o astfel de acțiune. Ca atare, nu se poate justifica sancționarea acestor persoane pentru faptul că nu aveau la momentul intrării în vigoare a legii o astfel de acțiune introdusă pe rolul instanțelor. Consideră că, în lipsa dosarelor de fond din care să rezulte că acțiunile au fost introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, Curtea Constituțională nu era investită cu constatarea constituționalității sau neconstituționalității aplicării acestor termene prevăzute la art. 33 din legea persoanelor îndreptățite în temeiul Legii nr. 10/2001 care nu aveau dosare pe rol, astfel că aceasta nu se putea pronunța în condițiile nesesizării sale. Mai arată că, în motivarea Deciziei nr. 88 din 27 februarie 2014, nu se face nicio referire la cei care au înregistrat dosarele după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, mai exact, nu se precizează de ce legea este constituțională în ceea ce îi privește, atâta vreme cât și ei aveau un drept la acțiune care a fost înfrânt, invalidat, prin reglementări neconstituționale. În consecință, susține că prevederile art. 4 și art. 33 coroborate, în interpretarea dată acestora de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, încalcă principiul egalității în fața legii a cetățenilor aparținând aceleiași categorii, și anume persoanele îndreptățite în temeiul Legii nr. 10/2001. Arată că se încalcă și accesul liber la justiție față de faptul că,

după expirarea termenului de 60 de zile de la depunerea notificării, instituit de art. 25—26 din Legea nr. 10/2001, persoanelor îndreptățite li s-a născut deja dreptul la acțiune în ceea ce privește obligarea unității deținătoare de a soluționa notificarea. Precizează că, după ce a fost actual timp de peste 10 ani, acest drept a devenit prematur prin efectul Legii nr. 165/2013. Susține că această îngrădire a accesului la justiție nu era necesară și nici proporțională cu situația care a determinat-o, nefiind întrunite niciuna din condițiile art. 53 din Constituție.

7. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că persoanele care au introdus cererile de chemare în judecată înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 nu se află în aceeași situație cu cele care au introdus acțiunile după această dată, astfel că nu se încalcă principiul egalității în fața legii. Nu este îngrădit accesul liber la justiție, acesta nefiind un drept absolut, ci putând fi limitat prin anumite condiții de formă și de fond impuse de legiuitor.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată, în esență, că soluția legislativă criticată, instituită prin art. 33 din Legea nr. 165/2013, se înscrie în rațiunea pentru care legea a fost concepută, aceea de a crea un mecanism care să confere eficiență procesului reparatoriu al măsurilor abuzive de preluare a unor imobile în timpul regimului comunist. Mai consideră că dispozițiile de lege criticate nu sunt de natură a aduce atingere accesului liber la justiție, iar persoanele îndreptățite pot beneficia de toate garanțiile unui proces echitabil în măsura în care cererea de chemare în judecată este formulată cu respectarea noilor termene legale prevăzute de Legea nr. 165/2013. Precizează că intervenția unui act normativ nou prin care legiuitorul a înțeles să modifice procedura de soluționare a notificărilor, fără a suprima dreptul persoanelor îndreptățite de a se adresa instanței de judecată, nu este de natură să creeze discriminări sau o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerea apărătorului autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, prevederile art. 4 coroborate cu cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Având în vedere că acțiunea în cursul soluționării căreia a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate a fost introdusă după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, în cauză sunt incidente prevederile art. 4 teza întâi coroborate cu cele ale art. 33 din legea menționată, care au următorul conținut:

— Art. 4 teza întâi: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi (...).”;

— Art. 33: „(1) Entitățile investite de lege au obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi și de a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, după cum urmează:

a) în termen de 12 luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de până la 2.500 de cereri;

b) în termen de 24 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr cuprins între 2.500 și 5.000 de cereri;

c) în termen de 36 de luni, entitățile investite de lege care mai au de soluționat un număr de peste 5.000 de cereri.

(2) Termenele prevăzute la alin. (1) curg de la data de 1 ianuarie 2014.

(3) Entitățile investite de lege au obligația de a stabili numărul cererilor înregistrate și nesoluționate, de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Datele transmise de entitățile investite de lege vor fi centralizate și publicate pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(4) Cererile se analizează în ordinea înregistrării lor la entitățile prevăzute la alin. (1).”

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autoarea acesteia susține că ar fi nesocotit principiul egalității în drepturi al cetățenilor aparținând aceleiași categorii, aceea de persoane îndreptățite la obținerea de măsuri reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001 și căroră entitățile deținătoare nu le-au soluționat cererea în termenul prevăzut de art. 25 din legea menționată, de 60 de zile de la depunerea notificării. Inegalitatea de tratament ar proveni, în opinia acesteia, din împrejurarea că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, Curtea Constituțională a statuat că persoanelor care aveau înregistrate dosare pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 nu li se aplică noile termene oferite entităților deținătoare ale imobilelor ce fac obiectul Legii nr. 10/2001 în vederea soluționării notificărilor. În schimb, acțiunile introduse după acest moment în scopul obligării acestor entități la soluționarea notificării vor fi respinse ca premature.

15. Față de această critică, Curtea subliniază că, prin Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 16 aprilie 2014, nu s-a pronunțat cu privire la situația persoanelor care, după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, au formulat cereri de chemare în judecată în materia arătată. Prin acea decizie, Curtea a statuat că

prevederile art. 4 teza a doua din Legea nr. 165/2013 sunt constituționale în măsura în care noile termene acordate entităților deținătoare, prevăzute la art. 33 din aceeași lege, nu se aplică și cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a legii. Decizia Curții Constituționale nu a vizat, așadar, ipoteza cauzelor cu care instanțele au fost sesizate după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013. Aceasta este prevăzută la art. 4 teza întâi, asupra căruia instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat cu acel prilej.

16. Cu privire la ipoteza învederată de autoarea excepției, Curtea s-a pronunțat, într-adevăr, dar prin referire la art. 4 teza întâi raportat la art. 33 din Legea nr. 165/2013. Art. 4 teza întâi are în vedere chiar situația în care se află și autoarea prezentei excepții, a cărei acțiune introductivă de instanță a fost formulată ulterior momentului intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Prin Decizia nr. 685 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015, Curtea a constatat că instituirea, prin art. 33 din Legea nr. 165/2013, a unor noi termene în care entitățile investite trebuie să soluționeze notificările depuse la acestea se înscrie în rațiunea pentru care legea însăși a fost concepută, aceea de a crea un mecanism care să confere eficiență procesului reparatoriu al măsurilor abuzive de preluare a unor imobile în timpul regimului comunist, asigurându-se, în același timp, și certitudinea finalizării acestuia (paragraful 19).

17. De asemenea, Curtea a reținut în mod constant, în jurisprudența sa, că aplicarea unui regim juridic diferit nu poate crea o stare de discriminare între diverse persoane, în funcție de actul normativ incident fiecăreia. „Faptul că, prin jocul unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective” (Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996). Altfel spus, raportat la situația de față, diferența de tratament juridic ce se aplică persoanelor care trebuie să aștepte scurgerea termenelor stabilite de art. 33 din Legea nr. 165/2015 pentru a se adresa, dacă este cazul, instanțelor judecătorești, prin comparație cu acele persoane care au apelat la justiție anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, în virtutea celor statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. XX din 19 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 12 noiembrie 2007, nu reprezintă un viciu de constituționalitate, fiind rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea aceluiași principiu *tempus regit actum*.

18. În ce privește critica prin raportare la art. 21 alin. (1) din Constituție, prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, în jurisprudența sa, a statuat, cu valoare de principiu, că regula constituțională a accesului liber la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime i-au fost încălcate, iar nu faptul că acest drept de acces la justiție nu poate fi supus niciunei condiționări. În acest caz, condiționarea o reprezintă necesitatea împlinirii termenelor prevăzute la art. 33 din Legea nr. 165/2013 (paragraful 24).

19. Tot astfel, prin Decizia nr. 207 din 8 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 497 din 3 iulie 2014,

Curtea a statuat că textul nu împiedică, în sine, exercitarea accesului liber la justiție, ci doar îl condiționează de respectarea unor termene înăuntrul cărora entitățile prevăzute de lege au obligația soluționării cererilor înregistrate și nerezolvate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, în sensul emiterii unei decizii de admitere sau de respingere a acestora.

20. În plus, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței sale, a unui drept — subiectiv ori procesual — inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 201 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, sau Decizia nr. 754 din 20 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 23 octombrie 2012).

21. În consecință, instituirea, prin dispozițiile Legii nr. 165/2013, a unor termene înăuntrul cărora entitățile investite cu soluționarea notificărilor au obligația de a le soluționa și după a căror expirare persoana interesată are posibilitatea de a se adresa instanței competente nu contravine nici accesului liber la justiție.

22. Curtea Constituțională observă, totodată, că asupra unei probleme de principiu similar s-a pronunțat și Înalta Curte Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 5 din 16 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 23 aprilie 2015. Astfel, instanța supremă a avut în vedere contextul adoptării Legii nr. 165/2013, determinat de pronunțarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului a Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*, și de necesitatea implementării unor măsuri de natură să urgenteze soluționarea cererilor vizând măsurile reparatorii pentru imobilele preluate abuziv de către stat. În acord cu jurisprudența Curții Constituționale, reprezentată de Decizia nr. 88 din 27 februarie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a observat că tocmai pentru celeritatea procedurii au fost reglementate termene care să impună unităților notificate soluționarea sesizărilor, astfel încât pretențiile să fie rezolvate în această fază prealabilă, fără să mai fie necesară, pe cât posibil, declanșarea procedurii judiciare. Așadar, termenele introduse au ca scop eficientizarea procedurilor administrative și, în final, respectarea drepturilor tuturor persoanelor interesate, reprezentând în același timp un scop legitim și existând un raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

23. Înalta Curte a remarcat că măsurile instituite prin Legea nr. 165/2013 au fost apreciate pozitiv și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, prin Hotărârea din 29 aprilie 2014, pronunțată în *Cauza Preda și alții împotriva României*, paragraful 119, a arătat că legiuitorul român a fixat termene precise pentru fiecare etapă administrativă și a prevăzut posibilitatea unui control jurisdicțional care permite instanțelor să verifice nu numai legalitatea deciziilor administrative, ci și să se subroge autorităților administrative prin pronunțarea, dacă este cazul, a unei decizii de restituire a bunului sau de acordare a unor compensații. Totodată, având în vedere marja de apreciere a statului român și garanțiile aferente prin instituirea unor reguli clare și previzibile, însoțite de termene imperative și

de un control judiciar efectiv, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că Legea nr. 165/2013 oferă, în principiu, un cadru accesibil și efectiv pentru soluționarea cererilor (paragraful 121) și, cu toate că termenele fixate pentru procedura administrativă, la care se pot adăuga și eventuale proceduri judiciare, pot prelungi durata de soluționare definitivă a pretențiilor, o atare situație excepțională este inerentă complexității factuale și juridice vizând restituirea proprietăților preluate abuziv, așa încât aceste termene nu pot fi considerate, în sine, ca ridicând o problemă de eficacitate a reformei și nici contrare drepturilor garantate de Convenție, în special dreptului garantat de art. 6 paragraful 1, în ceea ce privește durata rezonabilă a procedurii (paragrafele 129 și 131).

24. Ținând cont de cele reținute în jurisprudența arătată a Curții Europene a Drepturilor Omului, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, prin hotărârea prealabilă menționată, că nu se poate susține că termenele astfel reglementate ar fi o îngrijire a accesului la justiție și nici că, în condițiile neurmării procedurii prealabile — constând în cererea adresată entității deținătoare pe care aceasta urmează să o soluționeze în termenele prevăzute de art. 33 și art. 34 din Legea nr. 165/2013 — partea ar avea posibilitatea de a sesiza instanța. Aceasta, deoarece dreptul său nu este unul actual, iar procedura judiciară nu poate înlocui sau substitui procedura prealabilă, atunci când aceasta este reglementată în mod expres de lege. În cazul acțiunilor introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, partea trebuie să respecte toate condițiile de formă, printre care și cea referitoare la respectarea procedurii prealabile.

25. Înalta Curte a apreciat că, fiind vorba de o condiție specială referitoare la exercițiul dreptului la acțiune, în absența îndeplinirii ei, instanța se află în situația unui fine de neprimire având drept consecință imposibilitatea analizării fondului pretențiilor și, deci, respingerea acțiunii. Ca atare, nu se poate susține că partea avea deja un drept născut, de a sesiza instanța, decurgând din nesoluționarea notificării înăuntrul termenului (de 60 de zile) prevăzut inițial de art. 25 din Legea nr. 10/2001, și valorificabil ca atare în prezent. Partea avea, într-adevăr, posibilitatea ca, în cazul refuzului nejustificat de soluționare a notificării formulate înăuntrul termenului prevăzut de art. 25 din Legea nr. 10/2001 să sesizeze instanța, să pretindă și să obțină soluționarea pe fond a pretenției, așa cum s-a statuat prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiunile unite nr. XX din 19 martie 2007. Având în vedere însă că nu și-a exercitat acest drept anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, partea va trebui să se supună condițiilor de fond și de formă (inclusiv urmarea procedurii prealabile) de la data la care va investi instanța de judecată.

26. În acest sens, instanța supremă a subliniat că dreptul de acces la un tribunal este, în esență, un drept procedural, care nu poate fi confundat cu dreptul material la acțiune și nici cu dreptul subiectiv civil și că este de principiu că actele procedurale (cum este și cererea de chemare în judecată) trebuie întocmite cu respectarea cerințelor de fond și de formă existente la data efectuării lor.

27. În concluzie, având în vedere și aceste argumente, desprinse din jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea Constituțională constată că nu pot fi reținute criticile referitoare la pretinsa încălcare a principiului egalității sau a dreptului de acces liber la justiție.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit.d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Doina Maxim în Dosarul nr. 32.761/3/2014 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și constată că dispozițiile art. 4 teza întâi coroborate cu cele ale art. 33 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 896
din 17 decembrie 2015

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 360/2002
privind Statutul polițistului**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului. Excepția a fost ridicată de Ionuț Pavel în Dosarul nr. 1.412/44/2011 al Tribunalului Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 954 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Prim-magistratul-asistent referă că partea Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Iași a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 2.119 din 4 decembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.412/44/2011, **Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**. Excepția a fost ridicată de reclamantul Ionuț Pavel într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii de imputare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege menționat nu stabilește în concret care sunt cazurile în care motivele încetării raporturilor de serviciu pot fi imputabile polițistului, apreciind că, în raport cu prevederile art. 69 din același act normativ, situația sa nu se încadrează în ipoteza art. 70 din Legea nr. 360/2002, pentru că nu se poate afirma ca motiv imputabil faptul că a dorit completarea carierei sale și „ajungerea la un nivel superior” celui în care se afla, respectiv la acela de jurist. Astfel, acesta a absolvit Academia de Poliție, ulterior a fost admis la concursul organizat de Institutul Național al Magistraturii, a urmat cursurile acestei instituții, iar în prezent este judecător definitiv. În temeiul art. 70 din Legea nr. 360/2002 a fost obligat să restituie cheltuielile efectuate cu pregătirea sa. Arată că, „pe lângă lipsa oricărei jurisprudențe măcar orientative la nivelul Ministerului de Interne în ceea ce privește previzibilitatea termenului imputabil, legea nu a fost interpretată nici măcar în spiritul său, astfel încât orice părăsire a unităților și subunităților Ministerului duce *ab initio* la imputarea cheltuielilor de școlarizare”. Potrivit susținerilor autorului excepției, alegerea de a desfășura activitate în funcția de judecător se situează în cadrul dreptului său la muncă și pregătire profesională garantat de art. 41 din Constituție. Ca urmare, prin impunerea unei sume foarte mari de plată și a unui angajament pe durata de 10 ani este îngreunat dreptul la muncă și formare profesională garantat de actul fundamental al statului, câtă vreme nu îi este imputabil modul în care a părăsit structurile

Ministerului de Interne: „nu se poate cere în mod rezonabil, niciunei persoane, să aștepte 10 ani să poată accede în altă profesie de teama unor cheltuieli de școlarizare ridicate pe care ar fi trebuit să le suporte.” În concluzie, solicită, în principal, constatarea neconstituționalității art. 70 din Legea nr. 360/2002 ca fiind contrar art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, iar în subsidiar constatarea acestuia ca fiind contrar prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție în măsura în care înțelesul termenului „imputabil” este imprevizibil și aplicabil situației în care o persoană părăsește structurile Ministerului Administrației și Internelor în vederea formării profesionale.

6. Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal arată că instanța de contencios constituțional „s-a pronunțat în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate a mai multor articole din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, printre care și a art. 70.”

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, potrivit căreia „*Polițistul care a absolvit o instituție de învățământ a Ministerului Administrației și Internelor și căruia i-au încetat raporturile de serviciu în primii 10 ani de activitate din motive imputabile lui este obligat să restituie cheltuielile efectuate cu pregătirea sa, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani, potrivit angajamentului încheiat în acest sens.*”

11. Autorul excepției critică textul de lege în raport cu prevederile art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, care consacră regula potrivit căreia dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, respectiv dreptul salariaților la măsuri de protecție socială.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în privința constituționalității dispozițiilor art. 70 din Legea nr. 360/2002, prin raportare la prevederile art. 41 din Constituție — *Munca și protecția socială a muncii*, în acest fiind Decizia nr. 37 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 8 martie 2010. Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, reținând, cât privește susținerile referitoare la încălcarea dreptului la muncă, faptul că textul de lege „nu limitează dreptul unei persoane de a alege liber un loc de muncă. Consecințele pe care trebuie să le suporte un polițist care decide să își aleagă un alt loc de muncă pot fi mai degrabă circumscrise aspectelor patrimoniale pe care le implică o astfel de decizie. Aceste consecințe au fost acceptate, însă, de cel care a dorit să devină polițist, prin angajamentul încheiat în acest sens, așa cum reiese din cuprinsul art. 70 din Legea nr. 360/2002. În plus, restituirea are în vedere acele sume investite în vederea pregătirii profesionale a polițistului, sume a căror acordare nu se mai justifică de vreme ce beneficiarul lor renunță la această calitate într-un termen mai scurt decât cel

considerat de legiuitor ca justificând efortul financiar al statului pentru acest obiectiv.” Aceste considerente sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

13. Cât privește critica referitoare la lipsa de previzibilitate a sintagmei „ *motive imputabile*”, Curtea reține mai întâi că, potrivit jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de „lege” care figurează în o seamă de articole ale Convenției înglobează dreptul de origine atât legislativă, cât și jurisprudențială și implică unele condiții calitative, între altele cele ale accesibilității și ale previzibilității (a se vedea, între altele, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51). Conform unei jurisprudențe constante, sintagma „*prevăzute de lege*” presupune mai întâi ca măsura reglementată să aibă o bază în dreptul intern, dar are legătură de asemenea cu calitatea legii respective: ea impune ca aceasta să fie accesibilă persoanelor în cauză și să aibă o formulare destul de exactă pentru a permite reclamanților, care apelează, la nevoie, la consilieri, să prevadă, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-un anumit act (a se vedea, între altele, Hotărârea din 8 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Lupșa împotriva României*, paragraful 32). Altfel spus, nu poate fi considerată „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie pentru a permite individului să își regleze conduita. Individul trebuie să fie în măsură să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat (a se vedea, între altele, Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*). Însemnătatea noțiunii de previzibilitate depinde în mare măsură de contextul textului despre care este vorba, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi (a se vedea, între altele, Hotărârea din 28 martie 1990, pronunțată în Cauza *Groppera Radio AG și alții împotriva Elveției*, paragraful 68, Hotărârea din 8 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Lupșa împotriva României*, paragraful 37). Previzibilitatea legii nu se opune ca persoana interesată să fie nevoită să recurgă la o bună consiliere pentru a evalua, la un nivel rezonabil în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea decurge dintr-o anumită acțiune (a se vedea, între altele, Hotărârea din 13 iulie 1996, pronunțată în Cauza *Tolstoy Miloslavsky împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 37). Acest lucru se întâmplă de obicei cu profesioniștii, obișnuiți să facă dovada unei mari prudențe în exercitarea meseriei lor. De asemenea se poate aștepta de la ei să acorde o atenție deosebită evaluării riscurilor pe care le implică (*Cantoni*, precitată, paragraful 35). Potrivit aceleiași instanțe, chiar din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una din tehnicile tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulilor mai mult sau mai puțin vagi, pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație. Interpretarea și aplicarea unor asemenea texte depinde de practică (a se vedea, între altele, Hotărârea din 25 mai 1993, pronunțată în Cauza *Kokkinakis împotriva Greciei*, paragraful 40, *Cantoni*, precitată, paragraful 31, *Dragotoni și Militaru - Pidhorni împotriva României*, Hotărârea din 24 mai 2007, paragraful 36). Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și evident previzibil (a se vedea, între altele, Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit al*

Marii Britanii, paragraful 36, *Dragotoni* și *Militaru - Pidhorni împotriva României*, precitată, paragraful 37).

14. În temeiul dispozițiilor art. 20 din Constituție, în numeroase cauze Curtea Constituțională a făcut aplicarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la condițiile de calitate a legii, constatând neconstituționalitatea reglementărilor care nu întruneau aceste condiții (a se vedea, între altele, Decizia nr. 61 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 604 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 25 iunie 2008, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, Decizia nr. 1.258/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 23 noiembrie 2009, Decizia Curții Constituționale nr. 440 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 4 septembrie 2014, sau Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015).

15. Din jurisprudența menționată se desprinde concluzia că „previzibilitatea”, ca reper al controlului de convenționalitate și de constituționalitate, evocă relația logică și necesară ce trebuie să existe între o normă juridică și destinatarul ei, oferindu-i acestuia posibilitatea de a-și regla conduita astfel încât să facă ori să poată face ceea ce îi impune sau îi permite norma ori să nu facă ceea ce aceasta îi interzice, și, totodată, îngrădind autorităților posibilitatea unui comportament arbitrar. Astfel fiind, și față de reperatele de analiză mai sus reținute, pentru a răspunde criticii referitoare la lipsa de previzibilitate a normei ce face obiectul excepției, Curtea urmează să procedeze la o examinare a acesteia cu luarea în considerare a contextului reglementării, a domeniului pe care îl acoperă, precum și a numărului și calității destinatarilor săi. Prevederile art. 70 din Legea nr. 360/2002 trebuie deci analizate în contextul legii, care reglementează deopotrivă drepturile și îndatoririle polițistului, iar sintagma criticată pentru lipsă de previzibilitate — „*motive imputabile*”, în ansamblul art. 70 din lege.

16. Procedând la această analiză sistematică, Curtea constată că norma criticată face parte dintr-o reglementare ce configurează un statut special, al polițistului, cu un regim juridic, drepturi și obligații specifice, adresându-se categoriei profesionale determinate chiar prin titlul legii. În contextul legii, normele speciale vizează pregătirea profesională a polițistului

și, din această perspectivă, suportarea de către stat a sumelor pe care aceasta le presupune. Textul criticat prevede obligația polițistului de a păstra raporturile de serviciu o anumită perioadă de timp (10 ani) socotită de legiuitor ca fiind corespunzătoare efortului financiar realizat. Nerespectarea acestei obligații determină restituirea cheltuielilor efectuate de stat, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani. Pentru a realiza o circumstanțiere a motivelor de încetare a raporturilor de muncă de natură să determine consecința astfel reglementată, legiuitorul a utilizat noțiunea de „imputabil”, criticată în cauză pentru o pretinsă lipsă de previzibilitate. Or, având în vedere contextul reglementării, destinatarii acesteia, motivul și circumstanțele obligațiilor instituite, precum și faptul că textul de lege criticat face trimitere, cât privește incidența lor, la „*angajamentul încheiat în acest sens*”, ceea ce presupune deplina cunoaștere de către cel ce își asumă obligațiile prevăzută de lege a condițiilor și consecințelor încălcării acestora, rezultă că norma criticată este previzibilă pentru destinatarii ei. Altfel spus, chiar dacă textul de lege criticat nu cuprinde o listă exhaustivă a motivelor socotite de legiuitor ca fiind „imputabile”, se poate deduce, din ansamblul dispozițiilor legale analizate, care este sfera acestor motive.

17. De altfel, din modul de formulare a criticii rezultă că, în realitate, autorul excepției este nemulțumit de soluția legislativă, socotind că încetarea raporturilor de muncă din dorința de „formare profesională”, respectiv „ajungerea la un nivel superior” celui în care se afla ca polițist (acela de jurist/judecător), nu poate fi imputabilă, sens în care solicită pronunțarea unei decizii interpretative de către Curtea Constituțională, cu raportare la prevederile art. 41 din Constituție și la considerentele referitoare la lipsa de previzibilitate a normelor criticate. Or, dincolo de faptul că noțiunea generală de „imputabil” are un înțeles specific dat de contextul și rațiunea reglementării mai sus arătate, Curtea reține că nici normele art. 41 din Constituție și nicio altă normă constituțională nu realizează o clasificare ierarhică a profesiilor, de natură să motiveze realizarea unei distincții care să fundamenteze decizia interpretativă solicitată. O asemenea distincție, respectiv realizarea unei ierarhizări de către Curtea Constituțională a profesiilor, în sensul de a aprecia care dintre acestea ar fi „superioare” statutului de polițist, și exonerarea celor care optează pentru aceste profesii de obligația prevăzută de lege, ar semnifica, în aceste condiții, o discriminare.

18. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Pavel Ioniță în Dosarul nr. 1.412/44/2011 al Tribunalului Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 70 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 900

din 17 decembrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 252 alin. (7)
din Legea educației naționale nr. 1/2011

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 69 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2014 privind instituirea unor măsuri în domeniul educației, cercetării științifice și pentru modificarea unor acte normative, excepție ridicată de Mariana Tudor și Irina Elena Negoită în Dosarul nr. 1.475/2/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.164D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă personal autoarele excepției și asistate de doamna avocat Flavia Teodosiu din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, partea Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul doamnei avocat, care înțelege să depună un set de documente pe care le consideră relevante pentru soluționarea excepției. Pe fond arată că de la data intrării în vigoare a dispozițiilor legale criticate toate cadrele didactice din învățământul preuniversitar sunt discriminate și împiedicate de a-și atinge un scop esențial al unui cetățean membru al unui stat de drept, și anume posibilitatea de a-și alege liber și necondiționat un loc de muncă. Astfel, odată cu apariția textului criticat au apărut niște limitări grave în ce privește posibilitatea acestor învățători de a se transfera de la o unitate de învățământ particular la o unitate de învățământ de stat, cu toate că, în temeiul Legii educației naționale nr. 1/2011 și până la momentul intrării în vigoare a textelor criticate, concursul prin care au fost titularizate pe respectivele locuri de muncă a fost un concurs unic, la nivel național, susținut conform aceluiași subiecte atât în cadrul instituțiilor de stat, cât și în cadrul instituțiilor particulare. Așa fiind, lipsa posibilității de transfer fără examen de la o unitate de învățământ preuniversitar privat la o unitate de învățământ de stat afectează principiul egalității cetățenilor în fața legii.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece instituirea printr-un act normativ a unor condiții care trebuie îndeplinite de către persoanele ce intenționează să participe la un concurs național nu încalcă prevederile constituționale

invocate. Totodată, se arată că, fiind vorba de situații juridice distincte, nu se pune în discuție existența vreunei discriminări.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 8 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.475/2/2015, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 69 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2014 privind instituirea unor măsuri în domeniul educației, cercetării științifice și pentru modificarea unor acte normative**, excepție ridicată de Mariana Tudor și Irina Elena Negoită într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect „anulare act administrativ”.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece, fără a fi justificat de un scop legitim și necesar într-o societate democratică, se creează un tratament diferențiat între cadrele didactice titulare din învățământul preuniversitar care se află în situații comparabile/identice, toate cadrele didactice obținând titularizarea potrivit legilor în vigoare la momentul susținerii concursului. Criteriile restrictive impuse de textul criticat creează un tratament diferențiat între cadrele didactice titulare aflate în situații comparabile din învățământul preuniversitar de stat și cadrele didactice titulare din învățământul preuniversitar particular.

8. În consecință, s-a apreciat că transferul/pretransferul în învățământul preuniversitar trebuie să fie unul transparent și deschis pentru toate cadrele didactice care au obținut titularizarea în condiții identice, indiferent de forma de învățământ, de stat sau particular acreditat. Criteriile criticate nu îndeplinesc cerința transparenței transferului/pretransferului între formele de învățământ și au ca efect tratamentul diferențiat nejustificat al unor categorii de persoane care sunt în situații comparabile, încălcându-se astfel principiul dreptului de acces la muncă în condiții de egalitate.

9. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele și documentele depuse, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, dispozițiile art. I pct. 69 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2014 privind instituirea unor măsuri în domeniul educației, cercetării științifice și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 30 iunie 2014, prin care a fost completat art. 252 din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011. În realitate, conform art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. 252 alin. (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011, care au următorul conținut:

„(7) *La etapele de ocupare a posturilor didactice/catedrelor vacante/rezervate prin transfer pentru soluționarea restrângerii de activitate/pretransfer consimțit între unitățile de învățământ pot participa cadre didactice titulare în unități de învățământ preuniversitar de stat și cadre didactice titulare din învățământul preuniversitar particular dacă se află în una dintre următoarele situații:*

a) *sunt cadre didactice titulare în unități de învățământ preuniversitar particulare acreditate, în baza concursului național de ocupare a posturilor didactice/catedrelor vacante în învățământul preuniversitar de stat;*

b) *sunt cadre didactice titulare în unități de învățământ preuniversitar particular acreditate/autorizate transferate/pretransferate din învățământul preuniversitar de stat;*

c) *sunt cadre didactice titulare în unități de învățământ preuniversitar particular acreditate și au obținut nota/media de cel puțin 7 la un concurs național unic de titularizare în învățământul preuniversitar de stat în ultimii 6 ani.”*

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegiu și fără discriminări și art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă care nu poate fi îngrădit.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor legale criticate, la etapele de ocupare a posturilor didactice în învățământul preuniversitar de stat prin transfer pentru soluționarea restrângerii de activitate pot participa și cadre didactice titulare din unități de învățământ preuniversitar particular numai dacă întrunesc următoarele condiții alternative:

— titularizarea acestora a fost realizată în baza concursului național de ocupare a posturilor didactice/catedrelor vacante în învățământul preuniversitar de stat;

— au fost transferate/pretransferate din învățământul preuniversitar de stat;

— în ultimii 6 ani, au obținut nota/media de cel puțin 7 la un concurs național unic de titularizare în învățământul preuniversitar de stat.

16. În prezenta cauză cele două autoare ale excepției au obținut titularizarea în **învățământul preuniversitar privat** anterior apariției dispozițiilor legale criticate și în conformitate cu Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.625/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 732 din 30 octombrie 2012, prin concurs susținut în data de

14 iunie 2014, și, respectiv, cu Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.656/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 1 februarie 2005, prin concurs susținut la data de 29 august 2008.

17. Potrivit dispozițiilor art. 89 din Legea nr. 1/2011, posturile din învățământul preuniversitar de stat se ocupă prin concurs **național organizat de inspectoratul școlar**, conform unei metodologii-cadru elaborate de Ministerul Educației Naționale, cu consultarea partenerilor de dialog social, pe când posturile din învățământul preuniversitar particular se ocupă prin concurs **organizat la nivelul unității de învățământ particular** sau prin asociere temporară la nivel local, județean ori interjudețean, conform unei metodologii-cadru elaborate de Ministerul Educației Naționale.

18. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 254 din Legea nr. 1/2011, în cazul unității de învățământ preuniversitar particular comisia de concurs este aprobată de consiliul de administrație al acesteia, subiectele se stabilesc de către unitatea de învățământ particular, contestațiile privind rezultatele concursului se adresează unității de învățământ organizatoare, iar validarea concursului se face de către conducerea unității de învățământ și se comunică, în scris, inspectoratului școlar.

19. În cazul unității de învățământ preuniversitar de stat, inspectoratele școlare organizează concursul pentru ocuparea posturilor didactice și catedrelor, subiectele se stabilesc de către minister, lucrările se evaluează de comisii, pe specialități, în centre de evaluare stabilite de ministerul de resort, contestațiile se adresează inspectoratului școlar și se soluționează prin reevaluarea lucrărilor în cauză de către comisii, pe specialități, iar validarea concursului se face de către consiliul de administrație al inspectoratului școlar, angajarea pe post făcându-se de directorul unității de învățământ pe baza deciziei de repartizare semnate de inspectorul școlar general.

20. Toate aceste rațiuni justifică aplicarea unui tratament diferențiat între cadrele titulare din învățământul preuniversitar de stat cu cele din învățământul preuniversitar particular, dispozițiile legale criticate nefiind altceva decât o concretizare a prevederilor constituționale ale art. 32 alin. (5) potrivit căruia „*Învățământul de toate gradele se desfășoară în unități de stat, particulare și profesionale, în condițiile legii*”. De aceea, Curtea constată că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia ar fi afectat principiul egalității cetățenilor în fața legii, deoarece cadrele didactice care au obținut titularizarea în învățământul preuniversitar particular nu se află în aceeași situație juridică cu cele titularizate în învățământul preuniversitar de stat.

21. Așa fiind, nu poate fi primită nici critica referitoare la dreptul la muncă, întrucât textul nu interzice libertatea alegerii unui loc de muncă. Împrejurarea că aceștia trebuie să îndeplinească anumite criterii referitoare la ocuparea unor posturi didactice în învățământul preuniversitar de stat nu reprezintă decât exigențe care țin de voința legiuitorului, care, în acord cu art. 73 alin. (3) lit. n) din Constituție, este suveran în ce privește organizarea generală a învățământului. Totodată, dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor, și nu vizează obligația statului de a garanta accesul tuturor persoanelor la toate profesiile (a se vedea Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, paragraful 29 și Decizia nr. 55 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 5 mai 2015, paragraful 18).

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mariana Tudor și Irina Elena Negoită în Dosarul nr. 1.475/2/2015 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 252 alin. (7) din Legea educației naționale nr. 1/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Dragoș Doroș în funcția de
președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale
de Administrare Fiscală**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 18 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind unele reglementări în domeniul financiar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 609/2003, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dragoș Doroș se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1, Decizia prim-ministrului nr. 60/2016 privind exercitarea atribuțiilor de președinte al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 11 februarie 2016, își încetează aplicabilitatea.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Sorin Sergiu Chelmu

București, 3 martie 2016.

Nr. 86.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a Direcției generale logistice, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 73/2015

În temeiul prevederilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Regulamentul de organizare și funcționare a Direcției generale logistice, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, nr. 73/2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 30 iulie 2015, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (1) punctul I, subpunctul 6 va avea următorul cuprins:

„6. Serviciul programe investiții și planificare;”.

2. La articolul 4 alineatul (1) punctul II subpunctul 1 litera b), poziția (iii) va avea următorul cuprins:

„(iii) Biroul analize tarife și execuție buget;”.

3. La articolul 20, literele v) și w) vor avea următorul cuprins:

„v) participă la ședințele Consiliului tehnico-economic al Ministerului Afacerilor Interne în vederea avizării studiilor de fezabilitate pentru realizarea unor lucrări de investiții și intervenții asupra construcțiilor, în limita competențelor;

w) participă, în calitate de invitat, la recepția la terminarea lucrărilor de construcții și instalații aferente obiectivelor cuprinse în programele de investiții ale Ministerului Afacerilor Interne;”.

4. La articolul 20, literele x) și y) se abrogă.

5. La capitolul V, titlul secțiunii a 5-a va avea următorul cuprins:

„**Serviciul programe investiții și planificare**”

6. La articolul 25, partea introductivă va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — Obiectivele specifice Serviciului programe investiții și planificare sunt:”.

7. Articolul 26 va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — În realizarea obiectivelor specifice, Serviciul programe investiții și planificare are următoarele atribuții:

a) elaborează și structurează direcțiile de acțiune privind politicile investiționale ce urmează a fi aplicate în Ministerul Afacerilor Interne, pe care le supune aprobării ordonatorului principal de credite;

b) elaborează/actualizează Strategia fiscal-bugetară a Ministerului Afacerilor Interne, exclusiv pentru cheltuielile cu investițiile finanțate din sursele aflate în responsabilitatea Direcției Generale, în conformitate cu prevederile Legii nr. 69/2010, republicată, și o transmite/susține la Ministerul Finanțelor Publice, după obținerea aprobării ordonatorului principal de credite;

c) evaluează și selectează obiectivele/acțiunile de investiții în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 980/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind criteriile de evaluare și selecție a obiectivelor de investiții publice, în vederea includerii acestora în Programul anual de investiții al Ministerului Afacerilor Interne, în baza propunerilor

ordonatorilor secundari și terțiari de credite din finanțarea directă a ordonatorului principal de credite;

d) elaborează criteriile de prioritizare specifice pentru evaluarea și selecția obiectivelor de investiții, conform pct. 5 lit. B din anexa nr. 2 la Normele metodologice privind criteriile de evaluare și selecție a obiectivelor de investiții publice, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 980/2005;

e) întocmește/actualizează Programul multianual de investiții publice al Ministerului Afacerilor Interne, conform Legii nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, în funcție de prevederile Strategiei fiscal-bugetare și ale politicilor investiționale aprobate;

f) întocmește și actualizează Programul anual de investiții al Ministerului Afacerilor Interne cu finanțare integrală sau parțială de la bugetul de stat pentru cheltuielile de capital;

g) întocmește și actualizează fișele obiectivelor și acțiunilor de investiții cuprinse în Programul anual de investiții al Ministerului Afacerilor Interne, anexă la legea bugetului de stat, prin operarea aplicației informatice implementate de Ministerul Finanțelor Publice;

h) repartizează și urmărește utilizarea atât a creditelor bugetare, cât și a creditelor de angajament alocate Ministerului Afacerilor Interne prin legea bugetului de stat pentru realizarea obiectivelor și acțiunilor de investiții multianuale;

i) întocmește și transmite către ordonatorii secundari și terțiari de credite din finanțarea directă a ordonatorului principal de credite extrasele din Programul anual de investiții al Ministerului Afacerilor Interne pentru obiectivele de investiții și alte cheltuieli de investiții defalcate pe categorii de bunuri, conform legii bugetului de stat;

j) analizează propunerile ordonatorilor secundari/terțiari de credite privind modificarea/redistribuirea fondurilor între obiectivele, programele sau categoriile de investiții cuprinse în Programul anual de investiții al Ministerului Afacerilor Interne, anexă la bugetul ordonatorului principal de credite, în cadrul exercițiului bugetar;

k) întocmește, pentru cheltuielile de capital finanțate din sursele aflate în responsabilitatea Direcției Generale, propunerile de modificare a bugetului Ministerului Afacerilor Interne, în cadrul procesului de rectificare a bugetului de stat;

l) propune virări de credite bugetare și de angajament, în limita fondurilor aprobate pentru sursele aflate în responsabilitatea Direcției Generale, atât între capitole, cât și între articole și alineate bugetare, cu respectarea prevederilor Legii nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, în scopul eficientizării execuției bugetare;

m) participă, prin personalul desemnat, la ședințele Consiliului tehnico-economic al Ministerului Afacerilor Interne, organizate pentru analiza și avizarea documentațiilor tehnico-

economice aferente obiectivelor de investiții noi și/sau lucrărilor de intervenție la construcțiile din administrarea ministerului;

n) constituie și actualizează baza de date referitoare la valorile inițiale/actualizate aferente investițiilor — lucrări de construcții, aprobate în Consiliul tehnico-economic al Ministerului Afacerilor Interne;

o) inițiază demersuri pentru obținerea aprobării ordonatorului principal de credite pentru actualizarea valorii investițiilor — lucrări de construcții, în funcție de evoluția indicelui de prețuri, în baza art. 43 alin. (2) din Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare;

p) întocmește rapoarte statistice, solicitate trimestrial de către Institutul Național de Statistică în baza convenției de colaborare;

q) monitorizează Programul anual de investiții al Ministerului Afacerilor Interne și elaborează fișele solicitate lunar de Ministerul Finanțelor Publice, în baza Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 1.202/2008 privind stabilirea structurii situațiilor referitoare la monitorizarea derulării programului de investiții publice prevăzute la art. 5 alin. (2) și a unor precizări referitoare la prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar;

r) întocmește Situația privind stadiul realizării obiectivelor și acțiunilor de investiții publice ale Ministerului Afacerilor Interne, pe care o transmite trimestrial la Comisia Națională de Prognoză;

s) elaborează Situația privind stadiul implementării proiectelor promovate ce se încadrează în categoria lucrărilor publice care au fost avizate în Consiliul interministerial, pe care o transmite la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice;

ș) postează pe site-ul Ministerului Afacerilor Interne și actualizează lunar situația cu informațiile publice privind cheltuielile de capital efectuate de structurile ministerului, în conformitate cu prevederile Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare;

t) avizează listele de trezorerie întocmite de ordonatorii de credite aflați în finanțarea directă a ordonatorului principal;

ț) soluționează rapoartele transmise de ordonatorii secundari/terțiari de credite privind solicitările de fonduri pe linia cheltuielilor de capital;

u) întocmește și actualizează baza de date cu solicitările ordonatorilor de credite din finanțarea directă a ordonatorului principal de modificare sau suplimentare a bugetului alocat, utilizată atât la analiza solicitărilor de virări de credite, cât și la fundamentarea solicitărilor de rectificare a bugetului de stat;

v) participă la elaborarea și actualizarea programelor sectoriale ce cuprind cheltuieli de capital;

w) monitorizează derularea programelor sectoriale aprobate de conducerea Ministerului Afacerilor Interne, finanțate din sursele aflate în responsabilitatea Direcției Generale, și elaborează analize, sinteze sau raportări cu privire la derularea acestora;

x) formulează propuneri de activități, ținând cont de experiența organizațională a instituției în domeniul abordat, de nevoile acestuia și de cerințele legislative din domeniu;

y) participă, prin personalul desemnat, în comisiile constituite la nivelul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne pentru evaluarea proiectelor cu finanțare externă, pentru evitarea suprapunerilor investiționale;

z) asigură sprijin și îndrumare pentru structurile logistice ale Ministerului Afacerilor Interne privind finanțarea investițiilor din fonduri externe;

aa) avizează ideile de proiecte care cuprind lucrări de construcții, pentru care se solicită finanțare din fonduri externe;

bb) identifică și analizează, împreună cu beneficiarii, posibilele surse de finanțare externă pentru activitățile logistice specifice Ministerului Afacerilor Interne, prin care pot fi îndeplinite obiectivele specifice;

cc) acordă sprijin comisiilor de evaluare numite pentru achizițiile de lucrări de proiectare și execuție a obiectivelor de investiții și intervenții la construcții importante, prevăzute în programele anuale, în limita competențelor cuprinse în actele normative în vigoare;

dd) acordă consultanță unităților de administrare la elaborarea documentelor referitoare la atribuirea, contractarea proiectării și execuției, recepționarea lucrărilor de investiții sau intervenții asupra construcțiilor din programul acestora;

ee) participă la identificarea de noi oportunități pentru dezvoltarea proiectelor, în acord cu ghidurile aferente fiecărui program, împreună cu structurile interesate;

ff) avizează Programul anual al achizițiilor publice pentru structurile aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne, inclusiv propunerile de modificare sau completare, pentru cheltuielile finanțate din titlul XIII «Active nefinanciare»;

gg) execută controale tematice, de sprijin și îndrumare la structurile Ministerului Afacerilor Interne, urmărind modul de fundamentare și realizare a Programului anual/multianual de investiții, și participă la inspecțiile organizate de Direcția Generală și de Corpul de control al ministrului;

hh) urmărește, inclusiv prin deplasări în teritoriu, stadiile fizice și valorice aferente lucrărilor de natura investițiilor cuprinse în Programul multianual de investiții al Ministerului Afacerilor Interne;

ii) participă, în calitate de reprezentant al ordonatorului principal de credite, prin persoane desemnate, la activitățile de recepție la terminarea lucrărilor, pentru obiectivele de investiții și lucrările de intervenție cuprinse în Programul multianual de investiții al Ministerului Afacerilor Interne;

jj) elaborează metodologii, proceduri și ghiduri pe domeniul de responsabilitate și acordă inclusiv consultanță pe linia finanțării obiectivelor și acțiunilor de investiții;

kk) organizează instructaje și convocări pe linia de programare investițională;

ll) asigură evidența, păstrarea și manipularea documentelor clasificate și neclasificate din cadrul compartimentului, conform prevederilor legale.”

8. Anexa nr. 1 „Organigrama Direcției generale logistice” se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,

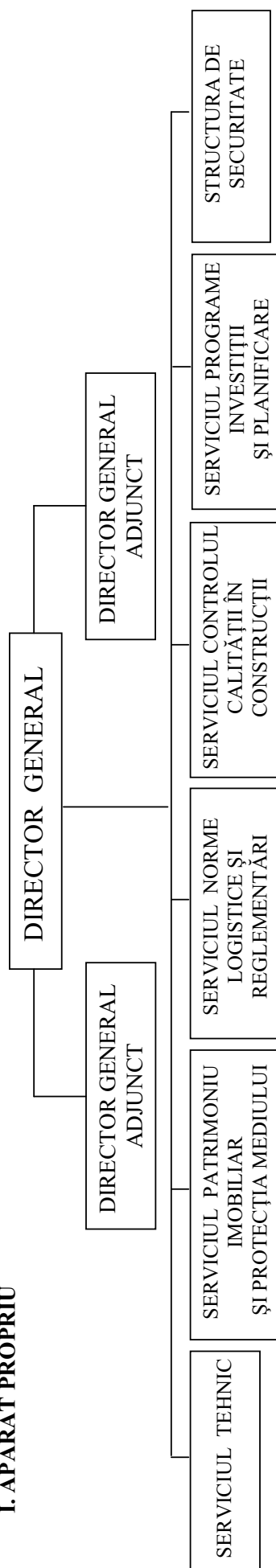
Petre Tobă

București, 24 februarie 2016.

Nr. 37.

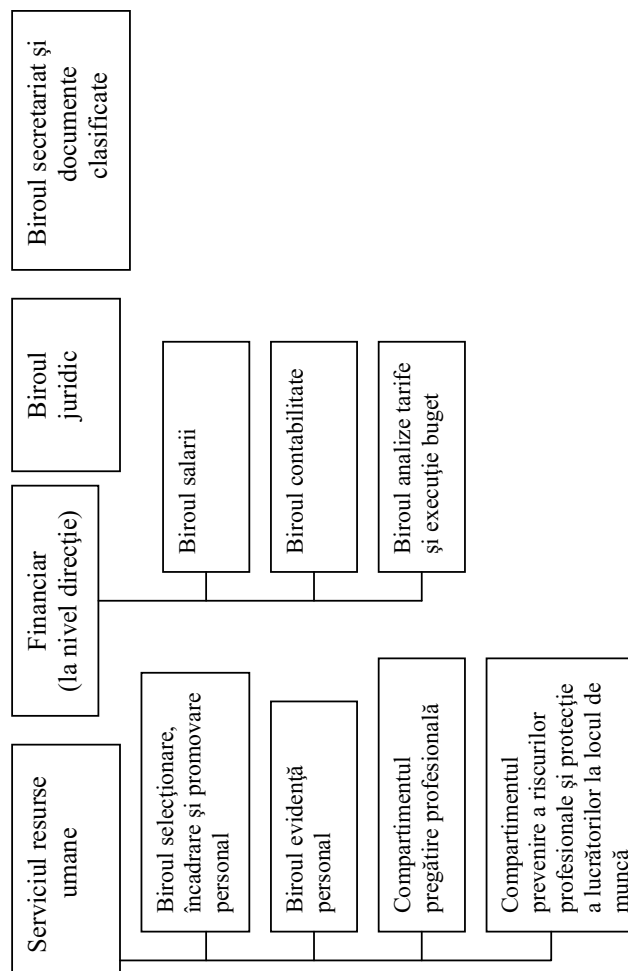
ORGANIGRAMA
Direcției generale logistice

I. APARAT PROPRIU

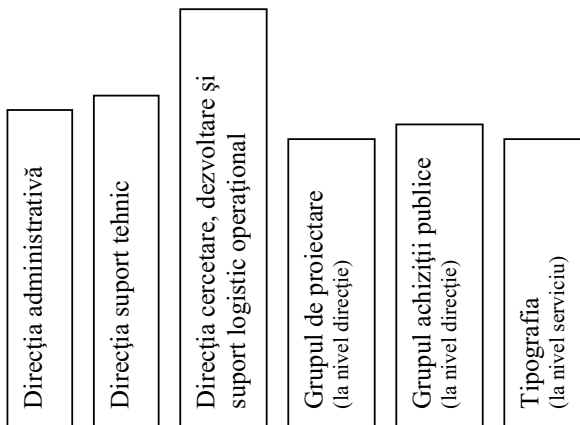

II. STRUCTURI SUBORDONATE DIRECȚIEI GENERALE

1. STRUCTURI SUBORDONATE NEMJLOCIT - STRUCTURA UNICĂ

2. STRUCTURI SUBORDONATE

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN
pentru aprobarea derogării în scop științific pentru unele specii de pești

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 108.562/AC din 16 februarie 2016 al Direcției biodiversitate, ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 3.816/CJ din 5 februarie 2016,

luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. b) și c) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

ținând cont de prevederile art. 38 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă capturarea și eliberarea ulterioară a unui număr de exemplare din specii de pești în perimetrul ROSCI 0122 Munții Făgăraș, după cum urmează:

- a) *Eudontomyzon mariae* — 25 de exemplare;
- b) *Barbus meridionalis* — 25 de exemplare;
- c) *Gobio uranoscopus* — 25 de exemplare;
- d) *Cottus gobio* — 25 de exemplare.

Art. 2. — În vederea capturării speciilor de pești prevăzute la art. 1 se va utiliza agregat electronarcoză.

Art. 3. — (1) Derogarea se stabilește de la data intrării în vigoare a prezentului ordin până la 31 decembrie 2017.

(2) Capturarea exemplarelor din speciile prevăzute la art. 1 se realizează de către Societatea Ecologică pentru Studierea și Protejarea Florei și Faunei Sălbatice AQUATERRA, filiala Iași, în cadrul proiectului LIFE11/NAT/RO823, „Reconstrucția ecologică a habitatelor forestiere și acvatice din cuprinsul cursului superior al Văii Dâmbovița, Munții Făgăraș”.

(3) Pentru activitatea prevăzută la alin. (2) se va solicita și obține autorizația de mediu pentru recoltare/capturare.

Art. 4. — (1) În termen de 30 de zile de la data capturării, beneficiarul are obligația să transmită agenției județene pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a desfășurat acțiunea de capturare un raport asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 45 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 5. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 17 februarie 2016.

Nr. 368.

R A P O R T
asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute

— model —

Solicitant

.....

Specia pentru care s-a acordat derogarea

.....

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

.....

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

.....

.....

Stocarea și destinația specimenelor

.....

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

- În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale
- Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri
- În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială ori economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu
- În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop
- Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare
(Așașăți documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

